

In de zaak:

MACCHIORLATTI DALMAS E FIGLI,

commanditaire vennootschap naar Italiaans recht,
gevestigd te Turijn,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, rue
Alphonse München 6, ten kantore van mr. G. Margue, advocaat,

Verzoekster,

vertegenwoordigd door A. Macchiorlatti Dalmas,

bijgestaan door mr. A. Cottrau,
advocaat te Turijn en advocaat bij de „Corte di Cassazione” van
de Italiaanse Republiek,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN
EN STAAL,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2 te
Luxemburg,

Verweester,

vertegenwoordigd door prof. mr. G. Pasetti-Bombardella,
juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit,
als gemachtigde,

bijgestaan door prof. mr. A. Trabucchi,
advocaat bij de „Corte di Cassazione” van de Italiaanse
Republiek,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Hoge Autoriteit de dato 14 november 1958, betekend op 4 december 1958, waarbij verzoekster is veroordeeld tot betaling van een boete van 2.500.000 lires wegens het verkopen tegen hogere prijzen en andere voorwaarden dan in haar prijschaal waren vermeld,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President*;

L. Delvaux (*Rechter-Rapporteur*) en R. Rossi, *Kamerpresidenten*;

O. Riese en N. Catalano, *Rechters*;

Advocaat-Generaal: M. Lagrange;

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

A R R E S T

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

I — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert, dat het den Hove behage:

„Onder voorbehoud van alle andere verweermiddelen:

primair: nietig te verklaren de bestreden beschikking van de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S.;

subsidiair: het bedrag van de aan verzoekster opgelegde boete te verminderen;

in elk geval: de Hoge Autoriteit in de kosten te veroordelen”;

Overwegende dat *verweerster* concludeert, dat het den Hove behage:

„de vorderingen, welke de commanditaire vennootschap Macchiorlatti e Figli bij verzoekschrift van 6 januari 1959 heeft ingesteld, te verwerpen;

verzoekster in de kosten te veroordelen”;

II — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten welke aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

In de loop van de maand oktober 1957 bracht R. Lepape, hoofdinspecteur van de Controledienst van de Hoge Autoriteit, een bezoek aan verzoekster te haren kantore, teneinde de boekhouding na te zien en te controleren, zulks overeenkomstig de bepalingen van de beschikkingen 30-53, 31-53, 1-54 en 2-54. Op 16 januari 1958 deelde de Hoge Autoriteit de onderneming mede, dat sommige rekeningen, tot een totaal bedrag van 70.569.655 lires, in strijd met de voorschriften leken te zijn, omdat daaruit bleek van verkopen tegen hogere prijzen dan in de prijschaal waren voorzien, alsmede dat de prijsverschillen in totaal 9.199.973 lires beliepen; verzoekster werd

derhalve verzocht zich binnen een termijn van 14 dagen te verantwoorden, bij gebreke waarvan de Hoge Autoriteit de in artikel 64 van het Verdrag voorgeschreven sancties zou toepassen.

Volgens verzoekster heeft zij tijdens de controlewerkzaamheden aan R. Lepape een mondelinge toelichting verstrekt en vervolgens ten gevolge van verschillende omstandigheden nagelaten, deze schriftelijk tegenover de Hoge Autoriteit te herhalen.

Het gevolg is geweest, dat de Hoge Autoriteit op 4 december 1958 de beschikking van 14 november 1958 aan verzoekster heeft doen betekenen, waarbij zij werd veroordeeld binnen een termijn van 30 dagen een boete in de zin van artikel 64 van het Verdrag te betalen ten bedrage van 2.500.000 lires.

Deze boete van 2.500.000 lires is het onderwerp van een beroep in volle omvang (conform artikel 36 van het Verdrag).

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A — MIDDELEN EN ARGUMENTEN VAN VERZOEKSTER

1. Verzoekster stelt, dat zij ten gevolge van ziekte van de leider van de onderneming niet heeft geantwoord op de aangetekende brief van de Hoge Autoriteit de dato 16 januari 1958, welke de lijst van rekeningen bevatte die R. Lepape als in strijd met de voorschriften had aangemerkt, en waarbij zij werd uitgenodigd zich ter zake te verantwoorden. Doch zij merkt hierbij op, dat het personeel van de onderneming reeds ter gelegenheid van de controle aan R. Lepape een toelichting had verstrekt, en zij biedt aan dit met getuigen te bewijzen.

Niet houdbaar is de stelling, dat de door de Hoge Autoriteit geproduceerde correspondentie een buitengerechtelijke bekentenis van de firma Macchiorlatti Dalmas e Figli bevat, dat zij heeft verkocht

tegen een hogere prijs dan in haar prijschaal was vermeld. Deze correspondentie heeft uitsluitend betrekking op de inning van de in artikel 49 van het Verdrag voorgeschreven heffing.

2. Artikel 1 van de beschikking 1-54 staat in twee duidelijk omschreven gevallen afwijking van de gepubliceerde prijzen toe:

a) wanneer de transactie niet binnen de in de prijschaal vermelde categorieën valt, ofwel

b) wanneer de afwijkingen op gelijke wijze op alle onderling vergelijkbare transacties van toepassing zijn.

3. De bestreden rekeningen hebben betrekking op bijzondere verkopen, waarbij prijsverhogingen werden toegepast, welke in alle ijzer- en staalondernemingen algemeen gebruikelijk zijn. De prijsverhogingen waren in alle gevallen steeds even groot.

4. Stuk voor stuk worden de litigieuze rekeningen door verzoekster onderzocht (verzoekschrift, blz. 3 tot 10) en toegelicht.

5. Ter ondersteuning van haar stellingen produceert verzoekster haar gedetailleerde prijschaal, alsmede een omvangrijke correspondentie.

Onder meer verklaren de afnemers Cosiac (replik, bijlage 13), Menzio Petro (replik, bijlage 14) en Martini Francesco (replik, bijlage 15), dat zij hogere prijzen hadden betaald dan in de prijschaal waren vermeld, omdat de fabricage of de levering op bijzondere condities was geschied. De onderneming Ferro e Acciaio te Milaan, die bij de leveringen aan de afnemer Ilva als tussenpersoon is opgetreden, verklaart (replik, bijlage 16), dat bij de geleverde goederen bijzondere fabricagemethoden waren toegepast en dat voor de levering bijzondere termijnen hadden gegolden, waardoor hogere prijzen moesten worden betaald dan in de prijschaal waren vermeld.

6. Verzoekster biedt aan door getuigen te bewijzen (replik, sub 6), dat zij, zoals in haar prijschalen is vermeld, bij bijzondere bestellingen steeds vaste prijsverhogingen heeft toegepast; zij geeft daarvan een gedetailleerde opsomming.

B — MIDDELEN EN ARGUMENTEN VAN VERWEERSTER

1. Volgens verweerster had de Hoge Autoriteit, toen de vennootschap Macchiorlatti Dalmas e Figli naliet zich ter zake te verantwoorden, geen andere keuze, dan de in het Verdrag voorgeschreven sancties op verzoekster toe te passen. De brief van verzoekster aan de Hoge Autoriteit de dato 15 december 1958 (verweerschrift, bijlage 3) bevat een buitengerechtelijke bekentenis, welke in volstreekte tegenspraak is met hetgeen in het verzoekschrift wordt gesteld. Met name erkent verzoekster daarin, dat zij bij de vaststelling van haar prijzen rekening heeft gehouden met de mate van belangrijkheid van elke afnemer, hetgeen een door het Verdrag verboden discriminatie oplevert.

2. Uit de in de bestreden beschikking genoemde rekeningen blijkt, dat het gedrag van verzoekster is bepaald door met het Verdrag strijdige criteria, welke zijn opgenoemd in haar brief van 15 december 1958. Het criterium van de mate van belangrijkheid van de afnemer is bijvoorbeeld toegepast bij de rekeningen 9, 70, 72, 4, 63, 64 en 67.

3. Verzoekster heeft de prijstoeslagen niet op gelijke wijze toegepast. Vgl. rekening 444 met 53; 12 met 441, 464 en 465; 4 met 63 en 64; 4 met 9, 70 en 72. Voorts zijn, in strijd met de handelsgebruiken, de prijsverhogingen niet in de rekeningen gespecificeerd.

4. Verzoekster stelt, dat elke rekening wordt gekenmerkt door bepaalde bijzonderheden, welke, volgens een in alle ijzer- en staalondernemingen geldend gebruik, prijsverhogingen met zich brengen, die in alle gevallen even groot zijn geweest. Indien dit juist was, zou hieruit voortvloeien, hetzij dat de bestreden verkopen geen speciale voorwaarden bevatten, hetzij dat zij schending opleveren van de verplichting, deze voorwaarden te publiceren overeenkomstig de voorschriften betreffende openbaarmaking der prijsschalen (artikelen 60 en 64 van het Verdrag).

5. De verklaringen, vervat in de bijlagen 13 tot 16 van de conclusie van repliek, bieden geen enkel bewijs voor de stellingen van verzoekster, dat de verkopen een bijzonder karakter droegen of dat steeds dezelfde afwijkingen van de prijschaal zijn toegepast.

6. In de conclusie van repliek (no. 6) biedt verzoekster niet aan te bewijzen, dat elke verkoop is gekenmerkt door de bijzonderheden, welke in het verzoekschrift zijn omschreven, maar dat het in het algemeen haar gewoonte is geweest bepaalde verhogingen toe te passen wanneer een afnemer bepaalde bijzonderheden had verzocht. Wanneer de vennootschap Macchiorlatti afwijkt of zich losmaakt van de prijsschalen, kan zij dit alleen rechtvaardigen door het positieve en volledige bewijs te leveren, dat zij steeds dezelfde verhogingen heeft toegepast bij elke afzonderlijke verkoop;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat verzoekster zowel een machinefabriek is als een onderneming in de ijzer- en staalindustrie, en dat zij in laatstgenoemde hoedanigheid valt onder artikel 80 van het Verdrag E.G.K.S.; dat vaststaat, dat zij onder andere staalblokken, walserijprodukten en profielstaal produceert, welke produkten worden genoemd in Bijlage I van het Verdrag;

Overwegende dat geldboeten welke op grond van het Verdrag worden opgelegd, zoals de in geding zijnde geldboeten, onderwerp kunnen zijn van een beroep in volle omvang overeenkomstig artikel 36 van het Verdrag;

Overwegende dat het beroep derhalve ontvankelijk is;

TEN PRINCIPALE

Overwegende dat verzoekster op grond van artikel 36 van het Verdrag de beschikking van de Hoge Autoriteit ex artikel 64 bestrijdt, waarbij haar een boete van 2.500.000 lires is opgelegd wegens het verkopen tegen hogere prijzen en andere voorwaarden dan in haar prijschaal waren vermeld, zulks in strijd met artikel 60 van het Verdrag en met de door de Hoge Autoriteit ter uitvoering daarvan gegeven beschikkingen;

Overwegende dat verzoekster ontkent voornoemde voorschriften te hebben geschonden en verzoekt, dat de boete die haar is opgelegd worde ingetrokken, of subsidiair dat het bedrag daarvan worde verminderd;

Overwegende dat, met inachtneming van artikel 60 van het Verdrag en van de beschikkingen 30-53, 31-53, 1-54 en 2-54 van de Hoge Autoriteit dient te worden onderzocht, of de gestelde overtredingen vaststaan, en zo ja, of de geldboete terecht op het genoemde bedrag is vastgesteld;

Overwegende dat in de beschikking van de Hoge Autoriteit van 14 november 1958, waarbij de onderhavige geldboete aan verzoekster is opgelegd, 46 rekeningen worden opgenoemd welke prijsverhogingen bevatten ten opzichte van de in de prijschaal van verzoekster genoemde prijzen; dat de verkopen welke in strijd met de voorschriften zijn gedaan, in totaal 70.569.655 lires belopen en de gewraakte prijsverhogingen in totaal 9.199.973 lires;

Overwegende dat in de krachtens artikel 60 van het Verdrag en de beschikkingen 30-53, 31-53, 1-54 en 2-54 van de Hoge Autoriteit ingestelde regeling twee groepen van voorschriften zijn te onderscheiden, betreffende enerzijds het beginsel van non-discriminatie en anderzijds de openbaarmaking der prijzen;

— dat volgens artikel 2 van de beschikking 30-53, gewijzigd bij artikel 1 van de beschikking 1-54, als verboden praktijk krachtens artikel 60, lid 1, wordt aangemerkt het vaststellen door een verkoper van prijzen of voorwaarden welke van de in zijn prijschaal vermelde afwijken, tenzij de verkoper kan aantonen, hetzij dat de betrokken transactie niet binnen de categorieën van de in zijn prijschaal vermelde transacties valt, hetzij dat deze afwijkingen op gelijke wijze op alle onderling vergelijkbare transacties worden toegepast;

— dat volgens de voorschriften betreffende openbaarmaking der prijzen de ondernemingen verplicht zijn, hun prijschalen en verkoopvoorwaarden op de vastgestelde wijze bekend te maken; dat derhalve elke afwijking van de prijzen van de prijschaal een overtreding

betekent van de regels omtrent openbaarmaking, zelfs indien deze afwijking op gelijke wijze wordt toegepast op alle onderling vergelijkbare transacties en hierdoor op zichzelf nog geen overtreding oplevert van het discriminatieverbod; dat in casu verzoekster, ter weerlegging van de bewering dat de regels betreffende openbaarmaking zijn overtreden niet kan volstaan met aan te tonen, dat de prijsafwijkingen ten opzichte van haar prijschaal niet discriminatoir zijn, aangezien immers elke afwijking, van welke aard ook, een dergelijke overtreding oplevert, doch dat zij ook zal moeten bewijzen, dat geen van de verkooptransacties waarbij prijsafwijkingen zijn vastgesteld, binnen de categorieën van de in haar prijschaal genoemde transacties valt; dat er voorts kennelijk sprake is van overtreding van de regels betreffende openbaarmaking en van het discriminatieverbod tegelijk, indien de afwijking van in de prijschaal genoemde prijzen niet op gelijke wijze op vergelijkbare transacties is toegepast;

Overwegende dat, teneinde het opleggen van een geldboete te rechtvaardigen, kan worden volstaan met vast te stellen, dat de regels betreffende openbaarmaking zijn geschonden, doch dat niettemin, teneinde de ernst van de overtreding en derhalve het bedrag van de boete te kunnen beoordelen, dient te worden onderzocht of door de miskennis van de regels betreffende openbaarmaking tevens het discriminatieverbod is geschonden;

MET BETREKKING TOT DE AANWEZIGHEID VAN DE OVERTREDING

Overwegende dat tijdens de pleidooien is gebleken, dat geen van de gewraakte verkopen kan worden geacht te vallen buiten de categorie van transacties welke in de prijschaal van verzoekster zijn vermeld, ofschoon in de motivering van de bestreden beschikking niet wordt gezegd, dat de in artikel 1 van beschikking 1-54 vermelde uitzonderingen zich in casu niet voordeden;

Overwegende dat bij het merendeel van de gewraakte verkopen de regels betreffende openbaarmaking zijn geschonden; dat nu eens de prijschaal rechtstreeks is geschonden doordat prijsverhogingen zijn toegepast, dan weer in de prijschaal bepaalde aanwijzingen,

vereist volgens artikel 2, sub b) en e), van beschikking 31-53, zijn weggelaten, zoals de prijsafwijkingen voor bepaalde afmetingen en lengten, de prijs toeslagen en -verhogingen welke worden toegepast bij de levering, de kosten verbonden aan de wijze van verlading en de prijsverhogingen voor bepaalde kwaliteiten en schakeringen; dat deze schendingen of leemten voor de in geding zijnde verkopen zijn geconstateerd in de volgende rekeningen: 2 van 5 januari 1957, 4, 6, 7 en 8 van 4 januari 1957, 12 van 7 januari 1957, 15 van 8 januari 1957, 53 van 26 januari 1957, 63 en 64 van 29 januari 1957, 70 en 72 van 30 januari 1957, 429, 430 en 431 van 3 juni 1957, 438 van 6 juni 1957, 441 van 7 juni 1957, 444 van 8 juni 1957, 445 tot 455 van 8, 10 en 11 juni 1957, 459 tot 463 van 12 juni 1957, 464 en 465 van 13 juni 1957 en 466 tot 473 van 13 en 17 juni 1957;

Overwegende voorts dat verzoekster het discriminatieverbod heeft miskend bij de verkopen waarop haar rekeningen 4 van 4 januari 1957 en 15 van 8 januari 1957 betrekking hebben; dat toch in deze verkopen de afwijkingen van de prijschaal niet op dezelfde wijze op alle onderling vergelijkbare transacties zijn toegepast;

Overwegende anderzijds, dat verzoekster in haar brief van 15 december 1958 aan de Hoge Autoriteit uitdrukkelijk heeft erkend dat zij de regel van non-discriminatie heeft geschonden, doordat zij haar verschillende afnemers uit subjectieve overwegingen op verschillende wijze heeft behandeld; dat deze brief, hoewel het antwoord vormende op een nota van de Hoge Autoriteit betreffende de heffing ex artikel 49 van het Verdrag, uitlatingen bevat, welke voor het onderhavige geding van belang zijn;

MET BETREKKING TOT HET BEDRAG VAN DE BOETE

Overwegende dat verzoekster bij het merendeel der gewraakte verkopen de regels betreffende de openbaarmaking der prijzen, alsmede bij ten minste twee van deze verkopen de regels van non-discriminatie kennelijk heeft geschonden;

Overwegende dat, ook al is de schending van het discriminatieverbod van ernstiger aard dan de schending van de regels betreffende

openbaarmaking, laatstbedoelde overtreding niet te licht mag worden opgevat; dat immers het Verdrag de verplichte openbaarmaking voorschrijft ter bereiking van de volgende doeleinden:

1. voor zover mogelijk verboden praktijken te voorkomen;
2. mogelijk te maken, dat de kopers zich nauwkeurig op de hoogte stellen van de prijzen en eveneens deelnemen aan de controle op de discriminaties;
3. mogelijk te maken, dat de ondernemingen nauwkeurig de prijzen van hun concurrenten kennen en zich daaraan kunnen aanpassen;

Overwegende derhalve, dat de enkele overtreding van de regels betreffende openbaarmaking de oplegging van een boete vereist, die niet alleen op principiële gronden berust, doch die evenredig moet zijn aan de gevolgen van deze overtreding, die daarin bestaan dat het bereiken van bovengenoemde fundamentele doeleinden wordt belemmerd;

Overwegende dat onder deze omstandigheden — rekening houdende met het totale bedrag der gewraakte transacties, met het verschil tussen de prijzen volgens de prijschaal en de toegepaste prijzen, en met het bedrag van de prijstoeslagen welke op discriminatoire wijze op bepaalde afnemers worden toegepast — de geldboete die de Hoge Autoriteit aan verzoekster heeft opgelegd, gezien bovengenoemde overtredingen, terecht is opgelegd, en dat, rekening houdende met de in artikel 64 van het Verdrag gestelde grenzen, het bedrag van de boete in overeenstemming is met de ernst van de overtredingen;

Overwegende mitsdien dat de bestreden beschikking terecht is gegeven en dat het beroep als niet gegrond moet worden verworpen;

MET BETREKKING TOT DE KOSTEN

Overwegende dat volgens artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S. de in het ongelijk gestelde partij

in de kosten moet worden verwezen; dat in casu verzoekster in het ongelijk is gesteld en derhalve in de kosten moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 36, 60, 64, 80 en 92 van het Verdrag E.G.K.S. en Bijlage I van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S. betreffende de justietkosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Verzoekster wordt in de proceskosten veroordeeld.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventien december negentienhonderd negenenvijftig.

DONNER

DELVAUX

ROSSI

RIESE

CATALANO

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien december negentienhonderd negenenvijftig.

De Griffier:

A. VAN HOUTTE

De President:

A. M. DONNER